

Με τη σκούπα και το φαράσι

Δέσποινα Κωστοπούλου (απολυμένη - αγωνιζόμενη καθαρίστρια του Υπουργείου Οικονομικών)

Η κυβέρνηση αποφάσισε να κάνει περικοπές για να σώσει την Ελλάδα. Ξεκίνησε από τους πιο αδύναμους, τους σχολικούς φύλακες, τις καθαρίστριες κλπ. Ας μιλήσω και εγώ για το δικό μου κομμάτι, το κομμάτι καθαριστριών.

Ένα βράδυ κοιμηθήκαμε ως εργαζόμενες και το επόμενο πρωί ξυπνήσαμε απολυμένες. Σοκ! Αμέτρητα ερωτήματα: πώς να το διαχειριστείς, πώς να το πιστέψεις, τι να κάνεις, πώς συνεχίζεις, η ζωή σου διαλύεται, στην αρπάζουν, σε πετάνε στο δρόμο.

595 καθαρίστριες του Υπουργείου Οικονομικών, γυναίκες με ηλικία άνω των 45. Γυναίκες στο μεγαλύτερο ποσοστό με μονογονεϊκές οικογένειες, χωρισμένες με παιδιά που σπουδάζουν, χαμηλόμισθες πολύ, με μισθό που μετά βίας κάλυπτε τις βασικές ανάγκες. Μια από αυτές είμαι και εγώ. 52 χρονών, μητέρα δύο παιδιών, που τα μεγάλωσα μόνη μου και τώρα βρισκόμαστε και οι τρεις στην ανεργία – χρόνια ψάχνουν οι κόρες μου για δουλειά αλλά μάταια.

Ξαφνικά ένας τοίχος βρέθηκε μπροστά μου και σκέφτομαι τι να κάνω. Να πέσω πάνω του ή να τον προσπεράσω και να πάω ένα βήμα παρακάτω; Τον προσπερνάω, λοιπόν. Δεύτερη σκέψη; Θα παλέψω, θα αγωνιστώ και αν χάσω τουλάχιστον θα έχω παλέψει.

Σαν τα μυρμήγκια δουλέψαμε όλες μαζί ώστε να καταλάβουν οι συναδέλφισσες – και εγώ μαζί – τι θα κάνουμε από εδώ και πέρα.

Έτσι ξεκίνησε ο αγώνας μας. Κάθε μέρα με το πανό, τη ντουντούκα και ραντεβού έξω από το Υπουργείο Οικονομικών. Ενώσαμε τις φωνές μας και τις κάναμε πιο δυνατές. Κάθε μέρα εκεί, κάθε μέρα και πιο πολλές. Αρχίσαμε να ενοχλούμε και τα έβαλαν μαζί μας: «Να φύγετε από εδώ», μας έλεγαν, «να πάτε στο Μητσοτάκη, αυτός σας έδιωξε», «να πάτε στο Στουρνάρα» μας έλεγε ο Μητσοτάκης. Και εμείς πεισμώναμε περισσότερο και λέγαμε ότι δε θα τους περάσει. Συγκρουστήκαμε άπειρες φορές με τα ΜΑΤ, μας χτύπησαν, μας ειρωνεύτηκαν, μας εγκλώβισαν στα Υπουργεία, αλλά εμείς δεν κάναμε πίσω. Είχαμε αποφασίσει να μη μας σταματήσει ΤΙΠΟΤΑ.

Στον αγώνα μας είχαμε συμμάχους τον κόσμο, που μας έδινε κουράγιο στο δρόμο, φορείς και συλλογικότητες που ήταν πάντα στο πλευρό μας, ανθρώπους που βλέπανε την αδικία και μας υποσχέθηκαν ότι θα παλέψουν το δίκιο μας.

Σήμερα μετά από 8 μήνες αυτό που νιώθω δεν είναι απογοήτευση γιατί ξέρω ότι ο αγώνας δεν τελειώνει αν δε δικαιωθεί. Ξέρω ότι θα γυρίσω στη δουλειά μου, όμως οι στιγμές, οι ημέρες, η αναμονή είναι δύσκολες.

Εγώ έμαθα να αγωνίζομαι και να κερδίζω. Έμαθα να παλεύω για τη ζωή μου και τη ζωή των παιδιών μου, γιατί δεν ονειρεύτηκα συντρίμια για τα παιδιά μου, γιατί θέλω κάθε μέρα να κοιτάζω τον ήλιο και να χαμογελώ. Πρέπει, λοιπόν, να σηκώσω πιο ψηλά το κεφάλι και να συνεχίσω αυτό που ξεκίνησα.

Όλα τώρα θα είναι πιο δύσκολα χωρίς λεφτά, χωρίς δουλειά, χωρίς χαμόγελο αλλά ξέρω ότι δε θα κρατήσει πολύ. Γιατί αυτή η μνημονιακή πολιτική σύντομα θα είναι παρελθόν και

θα ξαναδούμε μια καλύτερη ζωή.

Ο αγώνας μου για ένα καλύτερο αύριο συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι εγώ και οι συναδέλφισσές μου να γυρίσουμε πίσω στη δουλειά.

Γιατί έχω 21 χρόνια με τη σκούπα και το φαράσι, μεγάλωσα δυο παιδιά και νιώθω περήφανη γι'αυτό. Δε χαρίζω τίποτα σε κανένα, τα θέλω όλα πίσω και ξέρω ότι θα τα πάρω. Λέω, λοιπόν, πως ο αγώνας των καθαριστριών ίσως γίνει ορόσημο και για άλλους αγώνες.

Κλείνω φωνάζοντας ένα σύνθημα: ΕΜΠΡΟΣ ΛΑΕ ΜΗ ΤΟΥΣ ΦΟΒΗΘΕΙΣ, ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ.